



РОЗДІЛ 3

Куряча Кісточка



Йдучи на сніданок, я переступаю через тіло пані Хапи-Хряпи й починаю хвилюватися. *Здається*, сто років — це дуже тривалий час, але що, як сто років промайнуть дуже швидко? Я вирішую замаскуватися, вдягнувшись у костюм корови, — на той випадок, якщо пані Хапа-Хряпа прокинеться. Просто про всяк випадок.

— *Хіба тобі в ньому не жарко?* — питає Люк.

— Ні. Так. Я не хочу, щоб мене впізнала пані Хапа-Хряпа.

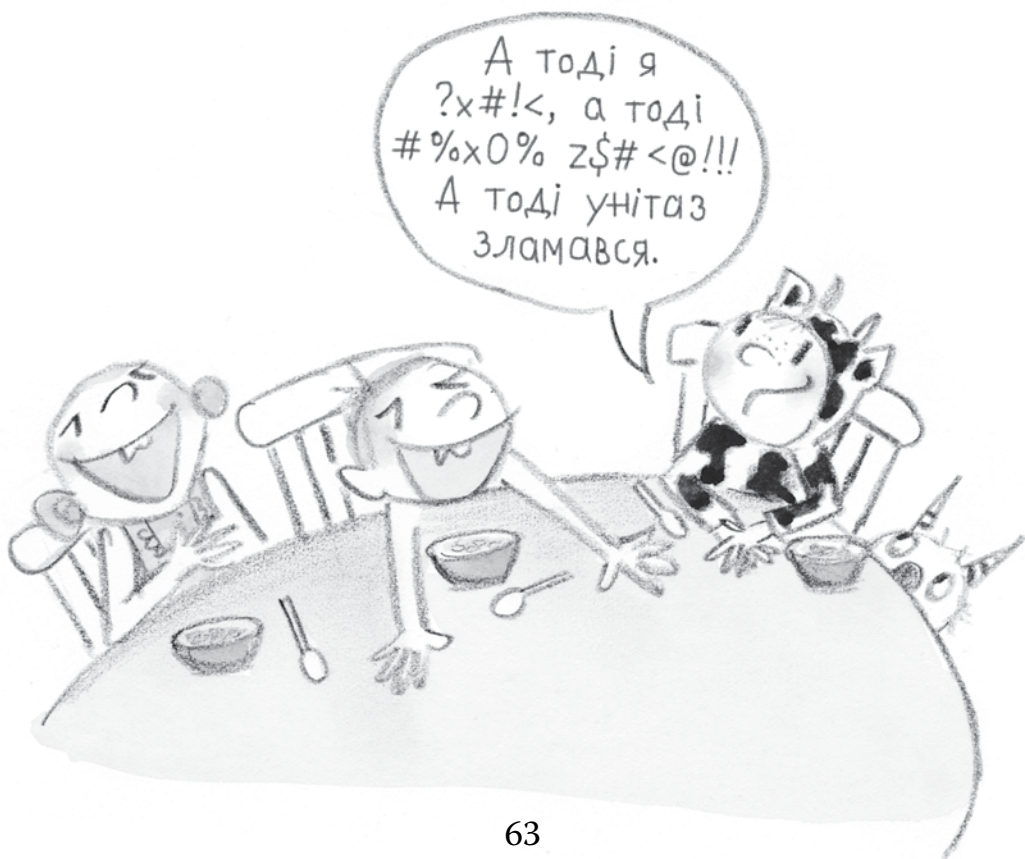
— Не говори більше про пані Хапу-Хряпу! —
верещить Вайолет.

— Не говори більше про пані Хапу-Хряпу! —
передражнюю її я.



Поки пані Хапа-Хряпа спить, я нарешті зна-
ходжу час потусити з Люком і Вайолет.

Я намагаюся розсмішити Люка з Вайолет. Якось я зауважила, що найкращий час для сміху — той, коли їдять пластівці. Коли в мене з носа порскає молоко, вони завжди сміються. А якщо мої батьки просипають, я можу розсмішити їх, промовляючи туалетні слова.



Та після пластівців мені доводиться старатися значно більше, щоб привернути їхню увагу.

— Можеш подоїти мене, якщо хочеш, — пропоную я Вайолет.



— Фе-е-е, — каже Вайолет.

— Гаразд, я подою себе сама й наллю тобі склянку молока, — пропоную я.

— ОБЛИШ МЕНЕ! — верещить Вайолет.

Я обходжу будинок слідом за Люком і Вайолет і думаю, як справити на них враження. Мері йде слідом за мною.

— Можна я намалюю вуса пані Хاپі-Хряпі, поки вона спить? — питає Мері.

— Ні, це надто ризиковано! — кажу я їй.

— Але ж вона дуже голосно хропе! — каже Мері.

— Я зайнята, — кажу я їй відмахуюся від неї.



— Народ, чуєте, а хочете побачити фокус?
Бачите палицю в цій руці? — запитую я. І за-
воджу руки за спину.

— А тепер
вона в цій руці.
Та-дам!!!



— Гіршого фокуса я не бачив, — каже Люк.



Вони навіть не хочуть дивитися, як я їм серветку.

— Народ, чуєте, а знаєте, що я можу співати, не відкриваючи рота? Я цілком серйозно. Послухайте!



— Будь ласка, чи не могла б ти мугикати деінде? — єхидно мовить Люк.

— Це не мугикання, це спів! — відповідаю я.

— Хвилиночку... це що на тобі, піт? — придивляється Вайолет. — Ти вся спітніла? Зніми це!

— Ні, — я складаю руки на грудях. — Не зніму.

— Та коли ж ти перестанеш поводитися, як
малявка? — питає Вайолет.

Тоді моя мама кричить:

ШКОДО,
надворі тридцять
вісім градусів.
Негайно зніми
цей костюм!!





Я просто нестямлюся від
люті!



— Я співала! Ти мені зава-
жаєш!



Я падаю на кухонну підлогу.
Кахлі холодять мое гаряче об-
личчя. Мої сльози крапають на
кахляні ромбики, які я чудово
запам'ятала за безліч істерик на
підлозі кухні. Я кричу, дригаю
ногами і плачу, але водночас
розстібаю костюм корови й роз-
дягаюся до спідньої білизни, бо
істерити в костюмі корови
зараз надто вже жарко... а **не**
тому, що мені звеліли!



Впоравшись із костюмом,
я надягаю купальник і виходжу
надвір.





Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

Бачу, що Мері спить під деревом.

— Ти справді спиш чи не насправжки? — питаю я її.

— Справді сплю, — відповідає вона, не розплющуючи очей. Тепер вже навіть Мері не хоче гратися.

Я лежу в гамаку сама-самісінька й думаю: може, Люк і Вайолет мають рацію. Може, я малявка. Я згадую всі малявські штуки, які утинаю. Я досі нюхаю свого зайчика і смокчу пальці, щоб заснути. Досі надягаю все навиворіт. Досі не вмію свистіти. Коли я щось наливаю, це «щось» досі неодмінно ллється через край. Мені досі хочеться весь день ходити в нічній сорочці.

Поглянувши крізь сльози на дерева, я бачу, як звідти на мене хтось дивиться.

— Ви хто? — питаю я, протираючи очі та мружачись від сонця.



— Я — твоя фея-хрещена, — каже маленький чоловічок і злізає з дерева, як коала.

— Ви впевнені? — здивовано питаю. — Ви не схожі на фею-хрещену.